

ECLOGA NVPTIALIS
IOLAS.

MENALCAS DAPHNIS.

DAPH. **Q**uò te, Daphni, pedes? Vicinam iturus in urbem?
Non ego: sed vagor hìc spoliato tristis in agro,
Et deploro meas clades, deploro laborem,
Quo me, dum Phœbus semel orbem conficit, anxi.
Nam dum sperabam segetes incidere falce,
Ecce miserrimus omnium ego spe lactor inani,
Sic procumbebat gravidis mihi culmus aristis,
Ob nimbos, sauiq; furentia praelia venti,
Ut nil, quo hanc hyemem possim traducere, restet.
Usq; adeò penitus vanis me elusit auenis
Expectata seges. Vos ô lappa tribuliq;
Tu dirum lolium, tuq; ô mala pestis agrorum
Mus, & capte oculis talpa, & formica senectæ
Furto succurrens (quod nec benè vertat) aperto,
Vos ô vos nimium charæ crudelia terræ
Monstra, absumsistis quantum mihi farris aceruum.
Quid prodest labor? aut quibus hos conseruimus agros?
MEN. Hæc si cuncta tuis (ut ais) dominantur in agris,
Dico equidẽ, haud tua nunc tibi rumpet horrea messes.
DAPH. Quid faciam? num coniugio me exire licebit,
Et mage propitios alibi cognoscere Diuos?
Certè hinc me rapiam, aut sitientes forsan ad Afros,
Aut aliò, fortè ad rapidum fugiemus Oaxen,

Aut